

JÁNOSHALMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

X. ÉVF. 1. SZÁM
2007.
NAGYBÖJT

Te vagy az életünk...

Ki vagy, és ki nem vagy számomra, Úristen?!

Megbecsülésnek vennéd, ha a mindenség sajtófőnökét látnám benned, akit kíváncsi kérdéseinkkel zaklatgatunk? Vajon dajkáknak nézhetünk-e, aki elkecsereedett bömbölő gyermekeid orrát-szemét törölgeti? Tekinthezünk-e téged pácienseivel veszködő pszichiáternek? – Mennyi páciens, aki emberi egzisztenciája szakadékába tekintve elvesztette benső egyensúlyát! – Vagy korrepetáló volnál földünk hatalmas napközijében: ha valamit nem értünk, hát hozzád fordulunk? Vagy tán azt várjuk tőled, hogy földünk

karbantartója légy, attól függően, hogy önerőnk mikor mondja föl a szolgálatot? Vagy mint ügyész, bíró, revizor előtt össze kell rezzennünk neved hallatára, mert e névhez törvények és tekintélyes

fenyegetések társulnak az agyunkban? Olyan hatalmasnak ismerjelek tén, akit lekötöztetetté tehetek, ha érdekében cselekszem? Hézagpótlónak kellenél nekünk csupán, akit bármikor előránthatunk, ha megakad a „tudományunk”? Vagy

egyszerűen tiszta lapnak, melyre kívánságainkat jegyezhetjük?

Te talán mindez is vagy, és mégis egészen más. Milliószer több! Te vagy az életünk!

Sík Sándor

Hívők és hitetlenek

Szeretem a hívőket.
Amikor mennek a körmenetben
A méltóságos baldachin után,
És férfi, asszony, lány, gyerek
A tavaszi ég alatt egy szívvel éneklí a himnuszt:
„Föltámadt Krisztus e napon!”
És a kisfiú megrázza a csengőt,
És minden fej egyszerre lehajlik
A titokzatos Szentkenyér előtt.
És köztük, köztük az Isten.

És szeretem a hitetleneket:
Amint szegény kisiklott életüknek
Arcuk verejtékével gyötrelődnek
Kőműveskedni filozófiát,
És erőlködnek úgy tagadni,
Hogy nem-hitükben hinni tudjanak,
És tagadásukkal imádják az Istent.

És a kételkedőket,
A becsületes inaszakadtakat,
Aki sem hinni, sem nem-hinni nem elég erősek,
És félszeg áhítattal tátongnak a Krisztus után,
És életük egy imádság:
„Uram, hiszek, segíts hitetlenségemen!”
És akiket, ó, jól tudom, előbb-utóbb
Vállán viszen aklába az Igaz Juhász,
És akikhez engem is küldött.

Ó mind, mind szeretem őket,
Csak egy van akit gyűlölök:
A cinikus, a röhögő.
Akinek nem szent az igazság,
És nem legnagyobb a szeretet,
Aki nem sajdul a szépség után,
És nem tiszteli az életet.
Aki a minden-mindegy hullamérgét
Oltja miazmás ördögmosolyával
az édes élet organizmusába.
Az ilyen előtt zárva kilincsem,
Az ilyen neve ne is említettessék
Házam népe közt, (mint szentekhez illik).

Az ilyennek alkottatott
Világnak kezdetétől a Pokol:
Az ilyen, az ilyen (ha van ilyen!)
Legyen örökre átkozott!

A két parancs

(Mt 22, 34-40)

Jellemző, hogy a mai evangéliumban a törvénytudó próbára akarja tenni Jézust a főparancs utáni kérdésével. Jézus ugyanis sorban szegte meg az isteninek tartott előírásokat: szombatot gyógyított, mosatlan kezekkel hagyta enni tanítványait, nem böjtölték stb. Így könnyen azt gondolták, hogy az ember törvényt tesz az Isten törvénye elé. Így persze, hogy vádolhatták volna Istenellenességgel?

A mi Urunk az Ószövetségi Szentírás fogalmazásában hozza a főparancsot, ami a kérdező törvénytudót meg is nyugtatja. De azért a fariszeus csak megsejtett valamit Jézus újszövetségi programjából. Kiérezte szavaiból és tetteiből,

hogy az emberszeretetet központi szerepet kap, mely háttérbe szorítani látszik az Isten föltétlen elsőségét.

És ez így van. Hiszen Jézus rendszerben mintha maga a mennyei Atya is vállalná ezt az emberközpontúságot. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3, 16). Joggal éneklí a húsvéti hajnál himnusza: „Ó kimondhatatlan szeretet és jóság, hogy a szolgát megmented, Fiadat sem kímélted érte” (Exsultet). Ezen csodálkozik maga az Isten Szent Pállal együtt: „Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk”. (Róm 5, 7) – És maga Krisz-

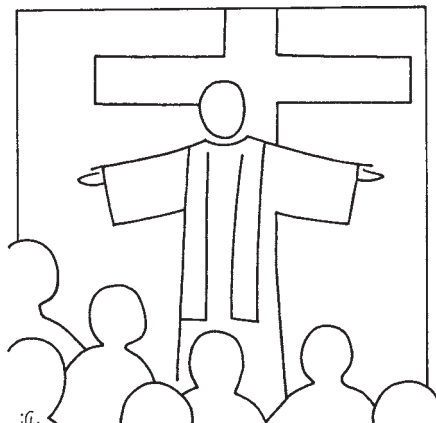
tus Urunk, a második isteni személy „isten mi voltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amihez föltétlenül ragaszkodjék, hanem szolgálai alakot fölvéve kiüresítette önmagát” (Fil 2, 6). Micsoda emberszolgálat volt benne, „aki a fölkínált öröm helyett a kereszthalált szenvedte el, anélkül, hogy a gyalázattal törődött volna” (Zsid 12, 2).

Lehetetlen megsemmisülő imádat és csodálat nélkül olvasni e sorokat, hogy mit tett Isten az emberért. Magát megsemmisítő emberszolgálat ez! És mégsem emberközpontúság, mert Jézus egy briliáns fordulattal mindezt bekapcsolja Isten-szolgálatának áramába és visszairányítja az Istenre. „Annak, aki engem küldött – mond-

ja Kafarnaumban – az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz benne, örökké éljen” (Jn 6, 40). Jézus tehát magát megsemmisítő emberszolgálatával tulajdonképpen az Atyát szolgálja, őt szereti. És arra hív fel, hogy mi is így tegyünk: emberekben szolgáljuk az Istent. „Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek egymást ti is” (Jn 13, 34). Az új parancsnak mértéke tehát nem az önmagunk szeretete, hanem a jézusi korlátlan isten-szeretés.

Jézus a két parancsból egyet csinál. Gyengességünkben ámulva nézünk az eszményre, és imádkozva törekszünk legalább valamit megvalósítani belőle.

Belon Gellért

Keresztjeink

Ahogy a budakeszi szanatóriumba igyekezve leszállunk a 22-es buszról, a parkerdő szélén van egy kereszt. Utoljára télidőn láttam, fehér paplanba burkolva állt a „kőbe zárt fájdalom”, s akaratlanul is a „nyakas kálvinista”, Ady sorai jutottak eszembe, a havas Krisztus-keresztet dalolva néző, aztán – idő fordultával – a kereszt előtt kalapot emelő költő tanúságtételének a foglya lettem.

Nézem a keresztet és megyek a kórházba. A kereszt ott is elibém jön. Nem tudom elkerülni! Találkozom az asztmások keresztjével, a pulmonológiai osztály tolókosiban „guruló” ápolójainak a keresztjével, a leukémiások keresztjével, a tüdőbetegek keresztjével.

Némán állok a folyosón, s kérdezem: miért van kereszt?

A szenvedés gondja egyidős az emberiséggel. Egy ember lelki érettsége lemérhető a szenvedéssel való kapcsolatán. A szenvedésről, a keresztéről nem csak a hívő ember töpreng. Mióta ember az ember, azóta gondolkodik élete, sorsa, szenvedése és halála értelmén. Az ember szeretné „megfejteti” saját magát, szeretne választ kapni arra az alapvető kérdésre, hogy miért tartózkodik a földön, ha az „ittlét” annyira bajjal jár.

A keresztnek nem egyformák, és a keresztet világnézeti beállítottságunk szerint másképp és másképp értékeljük.

A nem hívő keresztje

olyan, mint Sziszüphosz szenvedése. Ez a szenvedő éjjel-nappal egy értelmetlen cselekvés áldozata, hiszen a kő, amit a hegyre felcipel, úgyszólamint legördül a mélybe, s akkor kezdheti előlrpl a munkát... Lehet-e ennél iszonyúbb sors? Abban a tudatban élni, hogy „minden mindegy”, a világon úgysem változtathatunk.

Gyurkovics Tibor ezt a kőkemény tehetetlenséget még fokozni tudja, s azt írja egyik versében, hogy „már nem is Sziszüphosz vagyok; hanem maga a kő.”

Élhetünk-e emberi életet kőként?

Otromba sorstól gördített szikla lenne csupán az életünk?

A nem hívő író – Albert Camus – megoldási javaslata az, hogy „boldognak kell képzelnünk Sziszüphoszt.” Csakhogy ettől a képzelődéstől szegény Sziszüphosz egyáltalán nem válik boldoggá.

Pilinszky éleslátó szeme azonnal észreveszi a turpisságot, ő tudja, hogy „mind ez csak irodalom, amely semmivé foszlik a szenvedés első valódi érintésére.” A könyvből olvasott fájdalom lehet szívet tépő, de valójában csak a megtapasztalt kín sérti meg a szívet. Sziszüphosz sorsa lehet egy ragyogó olvasmány, lehet varázslatos színházi este, de mit sem ér abban a pillanatban, amikor közvetlen tapasztalatává válik a kereszt, mert a mi vállunkat nyomja.

„Úgy kell élni – írja az ateista Camus -, mintha értelme lenne annak, amit teszünk”... Az a baj csupán, hogy az ember képtelen arra, hogy tartósan berendezkedjen ilyen „mondvacsinált” életre. Az ember is igazán azt szeretné, ha cselekedeteinek valóban értelme lenne.

A hívő keresztje

is nehéz, gyötrelmesen fájó súly, „csupán” abban különbözik a nem hívő keresztjétől, hogy egy szeretetből följajánlott élet van rajta.

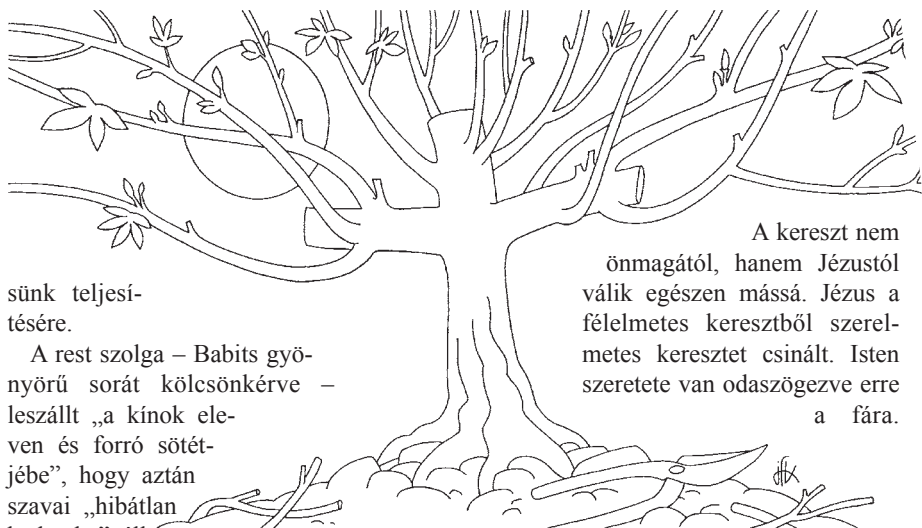
Amíg Sziszüphosz tehetetlensége süket tehetetlenség, addig a hívő tehetetlenségnek, a hívő szenvedésnek „füle” van! A hívő dörömbölni tud a szenvedés kapuján, s hisz abban, hogy valaki meghallja ezt a dörömbölést. A hívő panaszkodni tud,

elmondhatja valakinek élete gyötrelmeit, áramszünetnek érzi a rászakadó sötétséget s nem végleges beborulásnak.

A hívő számára a szenvedés; egész lényünket lenyelő cethal, amely egyszer csak partra köp bennünket, hogy tisztában, szebben, igazabban menjünk küldeté-

A zsidók számára „botrány” ez a kereszt, hihetetlen arra gondolniok, hogy egy Megváltó így végezze be az életét.

A keresztény ember pedig képes azt énekelni, hogy „a keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek nyugodalmat lelkemnek”. Miért adhat nyugodalmat a keresztfa?...

sünk teljesítésére.

A rest szolga – Babits gyönyörű sorát kölcsönkérve – leszállt „a kínok eleven és forró sötétjébe”, hogy aztán szavai „hibátlan hadsorra” álljanak.

Aki nem szenvedett, az nem beszélhet a szenvedésről. A szenvedés elfogadását nem lehet könyvből tanulni. Jónás prófétának is a szenvedés megtapasztalására volt szüksége, mielőtt Ninivébe ment prédikálni. Szünet után már hitelt érdemlő a prédikációja, annyira hiteles, hogy hallátára megtérnek a város polgárai.

Jézus keresztje

szégyenfa helyett dicsőségünk jele lett, s ez annak bizonyossága, hogy „mi emberek, egy olyan mindenségben élünk, szenvedünk és hullunk el, aminek titkát az értünk és velünk szenvedő Isten törheti fel egyedül számunkra.” (Pilinszky)

A kereszt első látásra iszonyú, félelmetes, ijesztő száraz fa, amelyre folszegeznek egy életet, hogy halálos ágya legyen.

A kereszt nem önmagától, hanem Jézustól válik egészen mássá. Jézus a félelmetes keresztből szerelmeletes keresztet csinált. Isten szeretete van odaszögezve erre a fára.

Jézus által ez a száraz fa kivirágzott, gyümölcsöt termett, húsvéti fények ujjongását hirdeti.

A bűn olyan fereg, amely kikezdte az élet fáját, de Isten ezt a megrottott fát beoltotta szeretettel és a fa újra élni kezdett. Bárhogy erőlködik a gonosz, bármit művel a Sátán, nincs már igazi hatalma, mert a legfontosabbra képtelen! Ahogy Bernanos írja: „A Sátán mindent tud, csak egyet nem! Szünetelni másokért önként, szabadon, szeretetből.” A Sátán fájdalma – akárcsak Sziszüphoszé – meddő fájdalom.

Jézus szenvedése megváltó fájdalom. A kereszt „kézfogás” Isten és ember között, hiszen Isten szeretetének gyümölcse Jézus, ezen a fán „érett meg”.

Enszől Ellák

A VÍRUS

Vége a napnak. Hazafelé mész a kocsidal. Bekapcsolod a rádiót. A recsegő adáson keresztül hallasz egy kis faluról, valahol távol Indiában, ahol a falu három lakója váratlanul és nagyon furcsa módon meghalt. Valami olyan influenza okozta a halálukat, amiről még soha senki nem halott. Igazából nem is influenza, és tulajdonképpen csak három emberről van szó. Néhány orvos útban van, hogy kivizsgálják a dolgot.

Aztán vasárnap a rádióban újabb híreket hallasz. Most már nemcsak három emberről van szó, hanem harmincezerről, és most már a tévé is foglalkozik a témával. Egy olyan különleges járványról van szó, amilyennel még eddig nem találkozott az emberiség.

Hétfő reggel, mire felkelsz, már minden újság vezércikke ez a történet. Most már nemcsak India, de Pakisztán, Afganisztán és Irán is megfertőződött, és mielőtt észbe kaphatnál, már mindenhol erről beszélnek. Az elnök tartott valami beszédet, amelyben elmondta, hogy ő is és a kormányban mindenki reménykedik, hogy minden rendbe jön.

De mindenki elmélázik egy kicsit a bejelentésen, hogyan tudjuk távol tartani magunktól mindezt?

És ekkor Franciaország elnöke Európát sokkoló bejelentést tesz közzé: lezárják a határaikat. Bármely érintett országból érkező repülőjáratra érvényes a zárlat, vagyis nem szállhatnak le a gépek az ország területén.

A hír hallatán kiver a verejték, és lefekvés előtt kicsit tovább nézed a CNN nemzetközi műsorát. Akkor egy tudósító bejelenteli, hogy egy férfi Párizs egyik kórházában haldoklik a rejtélyes influenzától.

Tehát megérkezett a vírus Európába is. Mindössze annyit tudnak róla, hogy

amikor kiüt rajtad a betegség, tulajdonképpen már egy hete lappangott benned. Aztán négy napig hihetetlenül rossz állapotba kerülsz, különféle tünetekkel, majd meghalsz. Anglia lezárja határait, de túl későn.

Kedden reggel az Egyesült Államok elnöke a következő bejelentést teszi: "A nemzet biztonságának érdekében minden repülőjárat Európába és -ból, valamint Ázsiába és -ból törölve."

Négy napon belül az egész ország kimondhatatlan félelembé merül. Az emberek arról beszélnek, hogy mi lesz, ha a mi országunkat is eléri?

Szerda este valaki a parkolóból lélekszakadva ront be a terembe: "Kapcsoljátok be a rádiót, kapcsoljátok be a rádiót!"

Mindenki feszülten figyel a kis hangszóróból jövő bejelentésre: megtörtént a legrosszabb, amire számítani lehetett: két nő New York állam egyik kórházában haldoklik a rejtélyes influenzában.

Órákon belül végigsöpör ez a valami az egész országon. Emberek ezrei dolgoznak éjjel-nappal, hogy megtalálják az ellenszert. De semmi nem bizonyul hatásosnak.

Váratlanul érkezik a hír: megfejtették a rejtélyt. Megtalálták az ellenszert! De az elkészítéséhez egy olyan valakinek a vére kell, aki még teljesen tisztá.

Az egész ország felnőtt lakosságát felszólítják, hogy mindenki menjen el a városi kórházba, hogy a vértípusát ellenőrizhessék. Mindössze ennyit kérnek az emberektől.

Természetesen, amikor pénteken, késő este a kórházhoz értek, már a parkolóban kigyózik a sor. Nővérek és orvosok rohanálnak, szűrják meg sorra a várakozókat és címkézik a kémcsöveket. Aztán odaérnek hozzád és családodhoz, és töletek is vért

vesznek. Fiad, aki még kiskorú, ragaszkodik hozzá, hogy ő is vért adhasson. Arra kérnek, maradatok a parkolóban, és csak ha halljátok a neveteket, hogy hazamehetek, akkor induljatok el.

Hirtelen egy fiatal férfi rohan ki a kórházból ordítva. Egy nevet kiabál és egy kórlapot lebegtet. A fiad megrángatja a kabátod ujját:

“Apu, az én nevemet kiabálja.” És mielőtt bármit tehetnél, megragadják a fiadat.

- Egy pillanat! Álljon meg! - kiáltasz rá, mire azt válaszolják:

- Semmi baj, minden rendben van. A vére teljesen tiszta. Szeretnénk megbizonyosodni róla, hogy nem fertőzött. Úgy tűnik ugyanis, hogy megfelelő a vértípusa.

Őt feszült perc múlva sírva és egymást ölelgetve jönnek ki az orvosok és a nővérek. Néhányan még nevetnek is. Az elmúlt egy hét alatt ez az első alkalom, hogy valakit nevetni látsz. Egy idősebb orvos ekkor odalép hozzátok, és azt mondja:

- Köszönjük, uram. A fia vére tökéletes. Tiszta és hibátlan. Most már elő tudjuk állítani az ellenszert. Ahogy a hír elkezd terjedni, a parkolóban álló tömeg egyre hangosabban örvendezik, imádkozik, sír és nevet. De aztán az ősz orvos felesége-det és téged félrevon:

- Beszélhetnék önökkel egy percre? Nem vettük észre, hogy a donor kiskorú, ezért szükséges, hogy aláírják ezt a beleegyező nyilatkozatot.

Elkezded aláírni, de aztán észreveszed az üresen hagyott leveendő vérmennyiség rubrikáját.

- M-m-m-mennyi vért vesznek le tőle? És ekkor az idős orvos mosolya eltűnik.

- Nem tudtuk, hogy egy kisgyermek lesz. Nem voltunk rá felkészülve. Az összes vérere szükségünk lesz.

Megdöbbenve válaszolsz: - De-de... ezt

maga nem értheti! Ő az egyetlen fiam!

- Mi a világról, az egész emberiségről beszélünk! Kérem, írja alá! Mindre szükségünk van.

- Nem lenne megoldható, hogy vérátömlesztést kapjon?

- Ha lenne tiszta vérünk, akkor kaphatna. Kérem, aláírná?

Tompa csöndben aláírod. Aztán megkérdezi az orvos:

- Szeretnének néhány percre bemenni hozzá, mielőtt elkezdjük?

Oda tudsz menni? Oda tudsz menni, ahol a fiad az asztalon ül, és azt kérdezi:

- Apa? Anya? Mi történik itt?

Meg tudod fogni a kezét, és azt mondani neki:

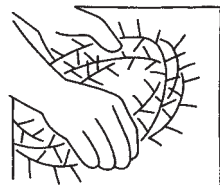
- Fiam, nagyon szeretünk téged, és soha nem hagynánk, hogy valami olyan történjen veled, ami elkerülhető, érted?

El tudsz menni? Ki tudsz úgy menni a szobából, hogy közben hallod fiadat, amint azt kérdezi: - Apa? Anya? Apa? Miért, miért hagytok el?

És aztán a következő héten, amikor a fiad temetése van, néhányan átalusszák az alkalmat, és vannak, akik el sem jönnek, mert más dolguk van, vagy vannak, akik eljönnek ugyan, de csak egy mesterkéltn mosolyt erőltetnek az arcukra, hogy úgy tűnjön, fontos nekik az egész.

Vajon nem akarnál felugrani, és azt mondani: ELNÉZÉST! A FIAM ÉRTED HALT MEG! HÁT ENNYIRE NEM ÉRDEKEL? EGYÁLTALÁN JELENT EZ NEKED VALAMIT?!

Vajon Isten is ezt szeretné mondani ezekben a napokban? “A FIAM ÉRTED HALT MEG! SZÁMÍT EZ NEKED VALAMIT? HÁT NEM ÉRTED, HOGY NEKEM ENNYIRE FONTOS VAGY?”

Széll János atya emlékére

„A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy.” (Jn 3,8)

Talán ez az a szentírási idézet, melyet leggyakrabban citáltak Széll atya társaságában. Volt, aki viccelődve, volt aki élcelődve. A Széll ott fúj, ahol akar, hallod zúgását... Ha zúgását nem is halljuk, de érces, zengő hangja, ahogy dudorászott és énekelt, most is a fülünkben cseng. Aki énekelt, az kétszeresen imádkozik, szokták mondani – s ő lelkesen fújta a kétszeres imát.

Nagy ember volt. Nagy, mert csak nagy emberbe fér el a nagy lélek és a nagy szív. Nem késlekedett segíteni a rászorulókon, ha valóban szükség volt rá, és igyekezett megvédeni a védteleneket és a kicsinyeket a hatalmasokkal, vagy az éppen hatalmaskodókkal szemben.

Régebben gyakran láttuk le-föl sétálni az érseki kastély és a zárda-templom előtt. A templom előtt várta a misére érkezőket. A fatimai miséről hazaérkező zárandokok Jánoshalmán csak úgy emlegették: „Az az atya, aki a templom előtt szokott várni bennünket.” A templomba lépés előtt mindenkinek jutott tőle egy-két jó, vagy éppen eligazító szó. Ügyelt a rendre kívül és belül. Fontosnak tartotta a rendet, mert tudta, hogy a rend megtartó erő. Néha nem lehetett tudni, ő igazodik-e az órához, vagy az óra őhozzá. Nemcsak fontosnak tartotta, hanem szeretete a rendet és a pontosságot.

Nem ismertem fiatalnak. Pontosabban

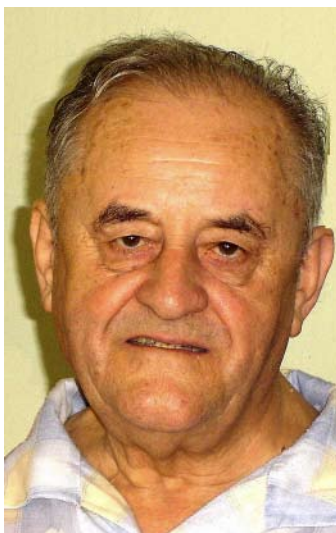
csak fiatalnak ismertem, mert a gyermeki lelkületet mindvégig megőrizte magában.

A legnehezebb időkben, az ötvenes évek elején szentelték pappá. Akik akkor ismerték, azt mondták róla, hogy lelkes fiatal pap volt. Káplánkodott Dunapatajon, Császartöltésen, Csikérián, Kunbaján, Katymáron, Vaskúton és Kecelen, majd plébános volt 9 évig Mélykút-Szent Erzsébeten, 10 évig pedig Homokmégyen. A hívek a mai napig is szeretettel emlegetik volt állomáshelyein. 1984-től az egyházmegye általános gondnokaként központi szolgálatra Kalocsára jött. Itt sem hagyta abba a lelkipásztori munkát. Először a Jezsuita templom, később a Zárda-templom igazgatójaként tevékenykedett. A központi szolgálat több paptestvérrel megrontotta a viszonyát, pedig mindig nagyon igyekezett igazságos és megértő lenni. Becsületességéhez és jószándékához soha nem férhetett kétség.

Magányos életet élt, de soha nem volt magányos.

Az ifjúkori barátok sorra kihaltak ugyan mellőle, de Istennek adott élete megőrizte derűs kedélyét. Sokra értelmelte a barátságot, de legnagyobbra az Isten barátságát értékelte.

Az utóbbi időben évek óta szobához kötött volt. Türelemmel viselte ezt a rabságot. Nem keseredett el és nem méltatlankodott. Minden alkalommal, amikor nála voltam, hálás szívvel emlegette ápolóit, ifjú korától jötevőjét Anisich atyát, a kedvesnővéreket, napi látogatóját Érsek urat, és kedves barátját Jároli főorvos urat. Az

utóbbi fél évben nagyon sokszor elmondtam: „Tudod, Gábor, gyönyörű papi életem volt! Nagyon hálás vagyok érte a jó Istennek!”

A kórházba bekerülve, miután felvette a szentségeket, megkérdeztem tőle: Ha jövök legközelebb, mit hozzak neked? Mosolyogva felelte: „Semmit. Hiszen mindenem megvan.” A szentségekkel eltelve valóban mindene megvolt.

Néhány órával halála előtt, már eszmé-

letlen állapotában, még egyszer részesítettem a betegek szentségében. Résnyire kinyílt a szeme és halvány mosoly futott át az arcán. Egy halvány mosoly – itt a földön az utolsó – de reményeink szerint a mennyben az első és örök.

A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. Széll János tudta honnan jön, és tudta hova megy. Most már otthon van.

Rónaszéki Gábor

A Boldogmondások margójára

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelenül azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömteli lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége a szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik a diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csendjük, és titkok tudóivá válnak - leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak

útjukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba, és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik gondolkodnak, mielőtt cselekednének, és imádkoznak is, mielőtt gondolkodnának, mert kevesebb csalódás éri őket.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert élettelibb lesz az életük.

Dr. Gyökössy Endre

Karácsonyi készület

December 20-án 2.000 darab mézeskalácsot csomagoltak be a segítőársak a Don Bosco Klubban a város karácsonyi ünnepségéhez, melyet az idősek számára rendeztek. December 21-én Steve Taylor Szabó pánsíp-művész tartott nagyszerű karácsonyi hangversenyt a jánoshalmi Szent Anna templomban.

Közös imádkozások örömei és eredményei

Igaz, hogy az engesztelő imaév befejeződött, de a mi kis imacsoportunk- Jacsó-né Marika vezetésével- úgy érezte, hogy továbbra is fontos imádkozunk magyar hazánk és benne városunk lelki megújulásáért. Ennek pedig forrása a szeretet, az egymás iránt érzett felelősség. Ezért kértük plébános Atyánk segítségét, aki készségesen engedélyezte, hogy továbbra is kéthetente a kápolnában

összejövünk imádkozni együtt, egymásért. Látva és tapasztalva családjainkban és környezetünkben is a sok nehézséget, fájdalmat, betegséget, a közös imádkozásokat még intenzívebbé tettük, hetente több alkalommal is összejöttünk egy-egy családnál a rózsafüzér elmondására. Több kis imaközösség működik a város más-más részén. Az állandó imaszándé-

kok: a betegek, testi-lelki bajban szenvedők, kismamák, papjaink és papi hivatások, az ifjúság, családjaink, gyermekeink, szüleink, özvegyek, árvák, az útonlévők, országunk és városunk vezetői, a tisztességes munka és megélhetés. Azért, hogy mindannyian el tudjuk fogadni az Isten rólunk alkotott tervét. A közös imák alkalmával erőt tudtunk meríteni, és lelki támaszai lettünk egymásnak. Megosztottuk egymással örömeinket, fájdalmainkat. Ami a további erőt adja az imádkozás rendszeres folytatásához, az a sok

szép tapasztalat, hogy vannak gyógyulások, testi-lelki épülések, a helyi választási eredmények. Ezeken keresztül érezzük a kegyelem áradását. Ezért folyamatosan hálát is kell adnunk. Ugyanakkor érezzük az ördögi erők újabb és újabb működését, mellyel szemben egyetlen hatalmas fegyverünk a folyamatos ima.

„Ezért mondom nektek: Kérjétek és adni fognak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek.” (Lukács 11.)

Hisszük, hogy imádkozni annyit jelent, mint részt venni abban, amit Isten akar cselekedni velünk. Bármit kérhetünk az Istentől közvetlenül vagy a Szűzanyán, esetleg a szenteken keresztül, ha az a lelkünk javát szolgálja, azt az arra alkalmas időben meg fogjuk kapni. Ez még inkább így van, ha többen kéri ugyanazt.

A közös ima:

„Azt is mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértetek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18.)

Továbbra is szeretettel hívunk és várunk közénk minden jó szándékú, imádságos lelkületű, a fentiekre nyitott személyt, minden hónap első és harmadik péntekén.

Az imaórák időpontja a kápolna és a templom hirdetőtábláján megtalálható.

Ózorák Lászlóné Andrisné Horváth Ildikó

Betlehemes játékok

A Szent Anna Katolikus Általános Iskola 7. osztályos tanulójának egy csoportja a 2006-os év adventi időszakában rájött, hogy a Betlehemezés szokása jó dolog.

Jó azoknak, akik felkészülnek rá és nagy izgalom közepette előadják - jelen esetben Kodály Zoltán erdélyi gyűjtésének egy darabját, s jó

azoknak is, akik nézőként vesznek részt benne, mert a népies ízű mondatok, az ismerős énekek lelküket simogatják meg.

A Mórashalmi Kerek Világ Alapítvány pályázati felhívására beneveztek egy nemes versengésbe, azzal a gondolattal, ha esetleg nem is nyernek táborozást (amit titkon azért remélnék), de valami jót tesznek, s ennek öröme ott marad a szívükben jövő karácsonyig is.

Jártak a központi és a katolikus óvodában, ellátogattak Kecskemétre a megyei önkormányzat munkatársainak karácsonyi rendezvényére, felléptek saját iskolájuk ünnepségén és december 22-én a városi fenyőfa alatt.

Adományokat ugyan keveset gyűjtöttek, de az, amit e derűs héten kaptak, gazdaggá tette őket.

December 22-én a felnőttek is betlehemes játékkal készültek a nagy ünnepre. Egész nap állt az élő Betlehem, s körülötte mindenféle ünnepi játék és vásár volt. A rendezvényre többszáz ember jött el.

Amíg nem késő...

Egy napon azt kérte az osztálytól a tanár, hogy minden osztálytársuk nevét írják föl egy lapra úgy, hogy a nevek mellett maradjon egy kis üres hely. Gondolják meg, mi a legjobb, amit mondani tudnak a társaikról, és azt írják a nevek mellé. Egy teljes órába telt, mire mindenki elkészült és mielőtt elhagyták az osztálytermet, a lapot átadták a tanárnőnek.

Hétvégén a tanár minden diák nevét fölírt a papírlapra és mellé a kedves megjegyzéseket, amelyeket a tanulótársak írtak róla.

Hétfőn minden tanuló megkapta a listáját. Már kis idő múlva mindegyik nevetett. „Tényleg?” – hallatszott a suttogás... „Nem is tudtam, hogy én valakinek is jelentek valamit!” – és „Nem tudtam, hogy a többiek ennyire kedvelnek” – szóltak a megjegyzések.

Ezután senki nem emlegette többé a listát. A tanár nem tudta, hogy a diákok egymás közt, vagy esetleg a szüleikkel beszéltek-e róla, de nem is törődött vele. A feladat elérte a célját. A tanulók elégedettek voltak magukkal és a társaikkal.

Néhány évvel később az egyik fiú elesett Vietnamban, és a tanár elment a tanítványa temetésére. A templomot megtöltötte a sok barát. Egyik a másik után – akik szerették vagy ismerték a fiatal embert – odamentek a koporsóhoz, és lerótták utolsó kegyeletüket. A tanár a sor végén lépett oda és imádkozott a koporsó mellett. Ahogy ott állt, az egyik koporsóvivő katona megszólította: „Őn a matematika tanárnője volt Mark-nak?” Ő igent bólintott. Erre a fiú azt mondta: „Mark nagyon gyakran beszélt magáról.”

A temetés után összegyűltek Mark régi osztálytársai. Mark szülei is ott voltak és szemmel láthatóan alig várták, hogy

beszélhessenek a tanárnővel.

„Valamit szeretnénk mutatni” – mondta az apa és előhúzott egy pénztárcát a zsebéből. „Ezt találták, amikor a fiunk elesett. Úgy gondoltuk, Ön meg fogja ismerni.” A pénztárcából előhúzott egy erősen gyűrött lapot, amelyet nyilván összeragasztottak, sokszor összehajtogattak és széthajtottak már. A tanár – anélkül, hogy odanézett volna – tudta, hogy ez egyike volt azoknak a lapoknak, amelyeken a kedves tulajdonságok álltak, amelyeket az osztálytársak írtak Markról.

„Nagyon szeretnénk Önnek megköszönni, hogy ezt a feladatot adta az osztálynak” – mondta Mark anyja. „Amint látja, Mark nagyon megbecsülte.”

A többi régi tanítvány is összegyűlt a tanár körül. Charlie elmosolyodott és azt mondta: „Nekem is megvan még a listám. Az íróasztalom felső fiókjában őrzöm.”

Chuck felesége pedig így szólt: „Chuck megkért, hogy a listát ragasszam be az esküvői albumba.” „Az enyém is megvan még” – mondta Marily. „A naplómban tartom”. Ekkor Vicki, egy másik osztálytársuk a zsebnaptárát vette elő, és megmutatta a használatól megkopott és foszladozó listát a többieknek. „Mindig magamnál hordom” – mondta Vicki, és hozzátette: „Meg vagyok győződve, hogy mindnyájan megőriztük azt a listát.”

*

Embertársainkkal való együttélésünkben gyakran elfeledkezünk arról, hogy minden élet véget ér egy napon és senki sem tudja, mikor jön el ez a nap. Ezért kellene megmondanunk azoknak az embereknek, akiket szeretünk és akikért aggódunk, hogy fontosak a számunkra. Addig kell ezt megmondani, amíg nem késő.....

A z ü n n e p d í s z e i

A jánoshalmi Plébánia kerítésének sarkán állítottuk fel a betlehemi istálló hangulatát idéző kis építményt, mely sok embert odavonzott. Mikó Imre bácsi és Tóth Vilmos villanyszerelő mestereknek köszönhetően a templom melletti tuja-sor is ünnepi díszkivilágítást kapott mindannyiunk örömére.

Karácsony ünnepe

December 23-án a Máltai Szeretetszolgálat szervezésében főzött ünnepi ebédet közel 50 családnak vitték szét a segítő munkatársak Jánoshalmán. Hagyományainkhoz híven, 24-én délután a Don Bosco Klubban tartottuk a magányosok karácsonyát.

Vízkereszt 2007.

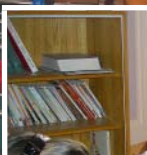
A templomban a szenteltvíz készítése, a katolikus óvodában pedig a napkeleti bölcsek ajándékosztó érkezése okozott örömet a jelenlévőknek.

A Don Bosco Klub búcsúja

Január 31-én Don Bosco ünnepén közel 400 gyermek és 60 felnőtt töltötte vidám együttlétben a Klubban. Az étel és ital mellett volt játék, móka, kaca-

gás, a felnőtteknek pedig délután filmvetítés. Háls köszönet mindazoknak, akik segítségükkel lehetővé tették ennek a szép napnak a megszervezését.

Felújított oltárkép

Néhány nappal Karácsony előtt készült el a baloldali mellékoltár képének restaurálása. A munka 450 ezer forintba került, melynek összegét a hívek külön erre a célra adták össze. A restaurátorok szerint ez a kép templomunk legértékesebb festménye. Mindannyiunk nevében hálás köszönetünket fejezzük ki a nagylelkű adakozóknak. Az oltár felépítményének restaurálása az előzetes kalkulációk szerint 600 ezer forintba fog kerülni, amennyiben lesz rá pénzünk.

Francia küldöttség templomunkban

Bács-Kiskun Megye franciaországi partnermegyeje, Vienne Megye delegációja látogatott templomunkba január 20-án. A delegáció tagjai rácsodálkoztak templomunk szépségére és nagyra értékelték ennek kapcsán a jánoshalmiak vallásosságát.

Ökumenikus imahét

Január 21-étől szokás szerint mi is bekapcsolódtunk az ökumenikus imahét, vagyis a keresztények egységéért végzett közös imádság programjaiba. A baptista imaházban és a plébánia kápolnájában estéről estére 120-130 hívő jött össze, hogy szertemben és közös imádságban dicsőitse az Istent. A fenti képen Csaplár József, Nemes Nándor és Bayer György baptista lelkészek feleségeikkel, Tóth Árpád református lelkész, valamint Nagyidai Zsolt és Rónaszéki Gábor katolikus papok láthatók.

Balázsáldás az óvodában

Mindennapok örömei

Az utcaapostolok munkája

Az utca szociális hálózat létrejöttét mi sem bizonyítja jobban, minthogy január hónapban is sok ember próbált adni a szükségleteiből a rászorulóknak részére. Így ebben a hónapban hat csomagot sikerült elkészíteni és eljuttatni a megfelelő helyre. Ezúton is köszönjük a nagylelkűséget és a jószívűséget és reméljük, hogy egyre többünkben kialakul a szociális érzékenység a másik ember problémái felé. A gyűjtés és az adományozás lehetősége folyamatos, tehát továbbra is minden hétfőn az alkotóház nyitva áll az adományok elhelyezésére.

Családok

A fokolare lelkeség fiataljainak gen négy csoportja 2007. február 4-én vasár-

nap délelőtt a Kis Szent Teréz Óvodában egy ünnepi alkalmat szervezett testvéreik, rokonaik és szüleik számára, ahol elmondhatták, hogy miért találkoznak rendszeresen, hogyan próbálják egymást szeretni és hogyan próbálnak segíteni a szegényeken.

Két mesejelenetet is megtanultak, amelyeknek központi gondolata a mások iránti szeretet kifejeződése volt.

Ezután a gen négyek megajándékozták saját játékaikkal a barátaikat és testvéreiket, majd egy nagy játék következett.

A szülők, amíg a gyerekek játszottak egy közös filmvetítésen vehettek részt.

Az együttlét nagyon családiasra sikeredett, ahol felnőttek és gyerekek is nagyon jól érezték magukat és reméljük, hogy a szeretet is növekedett közöttük.

Kegy tárgyak gyűjtése

A helyi római katolikus plébánia támogatásával és segítségével szeretnénk városunkban létrehozni egy népi ereklye és kegytárgygyűjteményt.

A hitet gyakorlók mindennapi életének vallásos tárgyaiból (imakönyvek, relikviák, gyertyák, kalendáriumok, vallási tárgyú képek, festmények, szobrok stb.) gyűjtenénk össze a felajánlottakat, illetve azokat, amik például elhalálozás után hagyatékként a túlélők számára nélkülözhetőké váltak.

Az adományok az adományozók nevével hitelesített formában, elismervénnyel kerülnek átvételre, leltározásra, megőrzés-

re, majd kiállításra.

Az állandó kiállítás helyének kialakítására, egy e célra megfelelő épület vásárlására a Szent Anna templomban elhelyezett perselyben gyűjtjük február végétől a pénzadományokat.

Az épület otthont adna majd a kiállításon kívül a vallásos falusi szokások, rendezvények, összejövetelek (pl. búcsú, Szent Család, betlehemezés) megtartásához, felelevenítéséhez.

A tárgyi adományokat március első hetétől minden pénteken délután 14-17 óráig a Plébánia irodájában fogadjuk.

Zadavec Mária

XXIII. JÁNOS PÁPA:

10 törvény a lelki nyugalom eléréséhez

1. / Ma megkísérlem átélni a napot, hogy nem akarom egyszerre megoldani életem minden problémáját.
2. / Ma igen nagy figyelmet fordítok felépésemre: senkit sem bírállok, sőt arra sem törekszem, hogy másokat helyreigazítsak, vagy kijavítsak, csak magamat
3. / Boldog leszek a tudatban, hogy boldogságra születtem, nemcsak a másvilági, hanem az evilági boldogságra is.
4. / Ma alkalmazkodom a körülményekhez, anélkül, hogy a körülmények alkalmazkodjanak az én kívánságomhoz.
5. / Ma tíz percet szánok az időből, egy jó olvasmányra, amint a táplálék a testi élethez, a jó olvasmány a lelki élethez szükséges.
6. / Ma elvégzem a napi jótettet, és senki-
- nek sem dicsekszem vele.
7. / Ma olyasmit teszek, amihez semmi kedvem sincsen, - ha gondolatban sértődöttnek érzem magamat, gondoskodom róla, hogy senki se vegye észre.
8. / Ma újra részletes programot állítok össze, - talán nem mindig ragaszkodom hozzá pontosan, de megfogalmazom. Két rossztól tartózkodom: a hajszától és a határozatlanságtól.
9. / Szilárdan hiszek abban, - akkor is ha a tények az ellenkezőjét mutatják, - hogy az Isteni Gondviselés úgy törődik velem, mintha egyedül volnék a világban.
10. / Ma nem félek és különösen örülök mindennek, ami szép és hiszek a jóságban. Nekem adatott meg, hogy 12 órán át jót tegyek.

Táncház

Január 19-én harmadik alkalommal rendeztük meg a Fokoláre Mozgalom Gyerekek az egységért csoportjának jánoshalmi tagjai táncházunkat. Nagy örömmel ismét 40-50 fiatal volt kíváncsi arra, hogyan lehet jól érezni magunkat együtt mindenféle káros hatás nélkül. Az est újdonságai közé tartozott, hogy megtanultunk egy új táncot (skóttánc), valamint a terem végében elhelyezett aszta-

vagy a muszlimok:

„Senki sem igazi hívő közületek, ha nem azt szeretné testvérének, amit saját magának.”

Mind olyan mondat ez, ami azt jelenti: tiszteld és szeresd a másikat!

Fontos lenne a másikat egy különleges szeretettel szeretni. Persze nem azzal, ami kizárólag csak a saját családjunkra, vagy a barátainkra irányul, hanem azzal a szere-

tettel, ami mindenki felé fordul. Rokonszenvesek és ellenszenvesek, szegények vagy gazdagok, kicsik vagy nagyok, barátok vagy ellenségek felé... Vagyis mindenki felé.

P e r s z e elmondhatjuk azt is, hogy olykor pont a családtagjainkat a legnehezebb szeretni.

lok körül lehetőség nyílt arra, hogy akik csak beszélgetni szeretnének, ezt hangulatos gyertyafény mellett megtegyék. Így, akik nem szerettek volna táncolni, azok itt foglaltak helyet.

Az összefoglaló témája a jól ismert arany szabály volt, mely szerint: „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled is tegyenek!”

Mit is jelent ez valójában? Pl. a hinduk ezt mondják:

„Ne tedd másokkal azt, amit ha veled tennének, fájdalmat okozna neked!”

Mégis amikor igazán szeretünk, az valami többletet ad az életünkben. Ez nem jelent mást, mint azt, hogy konkrétan szeretettel fordulunk mindenki felé, aki körülvesz bennünket, és erre a „kalandra” hívtunk meg minden egyes résztvevőt.

Az este ismét egy tapasztalat volt arra, hogy a fiatalok tudnak kulturáltan is szórakozni, úgy hogy jól érzik magukat.

A következő alkalomra, amely a „White party” elnevezést kapta, február 16-án kerül sor a Művelődési Házban, amelyre mindenkit szeretettel várunk!

Keresztény szülők közösségei

A Szent József Kör, vagyis a keresztény édesapák közössége minden hónap első keddjén, a Szent Mónika Közösség, vagyis a keresztény édesanyák közössége pedig minden hónap második keddjén este tartja összejövetelét a Don Bosco Klubban. Mindkét közösségbe szertettel várjuk az újabb tagokat, hogy minél többen imádkozzanak együtt gyermekeinkért.

Ministránsok

Jó kedvű és eleven társaság a ministránsok csapata Jánoshalmán, amint ezt a fenti kép is mutatja. Örömmel bővítenénk ezt a csapatot azokkal a gyerekekkel, akik kedvet éreznek az oltár körüli szolgálatra. Minden szombaton délelőtt 9-től 11 óráig ministráns gyűlést tartunk a Don Bosco Klubban, ahol közös játékkal és az alapvető tudnivalók megtanulásával építjük a közösséget. Szeretettel várunk minden érdeklődőt, korhatár nélkül.

JÁNOSHALMI HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség
kiadványa

Internetes elérhetőségünk:
szentanna.org

A Szerkesztő bizottság címe:
Jánoshalma, Béke tér 11.

email: jharangok@gmail.com
stanna@anet.hu

Kiadja:

A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala

Felelős kiadó:
Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Nyomda:
Kópia Kft. Kiskunhalas

Megjelenik: két havonta

KRISZTUS MA

*Krisztus keze most már
a mi kezünk,
hogy ma is jót tegyen.
Krisztus lába most már
a mi lábunk,
hogy meglátogasson valakit.
Krisztus nyelve most már
a mi nyelvünk,
hogy ma is szóljon az emberekhez.
Krisztus segítsége most már
segítségünkben él,
ha annak oldalára állunk,
aki segítségre szorul.*

(14. századi kódexből)